

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **xxxxx**
zastoupená advokátem Mgr. Markem Čechovským,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. února 2020, čj. MV-6520-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Spor je před soudem veden, zda žalobkyně jako cizinka a rodinná příslušnice (matka) občana Evropské unie splňuje zákonné podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“).

[2] Žádost žalobkyně ze dne 11. 10. 2018 byla zamítnuta prvostupňovým správním rozhodnutím ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen obecně „*ministerstvo*“), ze dne 6. 12. 2019, čj. OAM-17801-13/PP-2018, její odvolání

proti tomuto rozhodnutí pak bylo zamítnuto napadeným správním rozhodnutím, jímž bylo zároveň potvrzeno správní rozhodnutí prvního stupně. Současně byla žalobkyni stanovena lhůta 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[3] Žalobě soud přiznal odkladný účinek usnesením ze dne 15. dubna 2020, čj. 6 A 34/2020-26.

[4] V podané žalobě žalobkyně namítá, že spadá do kategorie rodinného příslušníka podle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, kdy splňuje podmínku závislosti na výživě, kterou prokázala v řízení listinnými důkazy; jiné listiny nemá. Poukazuje na to, že zákon nepožaduje k prokázání skutečností pouze listiny, ale připouští i jiné důkazní prostředky. Z provedených výsledků žalobkyně a jejího syna namítá, že správní úřady si z nich vybraly pouze nepodstatné informace. Namítá nesprávné vedení výsledku, kdy na jedné straně žalovaná tvrdí, že se nepodařilo ověřit, že z důchodu se žalobkyně v zemi původu neuživí, a dotazuje se na ceny komodit v Ruské federaci. Neví, jak dokázat cenu základních komodit, to považuje za přehnaně formalistické. Odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, sp. zn. 61 A 3/2019, a ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. 51 A 51/2016. Nechápe postup žalované týkající se neprokázání skutečnosti, že její starobní důchod nepostačuje k hrazení základních životních potřeb. Současná výše důchodu xxxx rublů nemůže stačit na pokrytí nákladů na život, když v současnosti nepostačuje na pokrytí nákladů v místě Moskvě. Žalovaná uvádí, že se jedná o obvyklý důchod pro danou oblast, když pro Omskou oblast činila před několika lety nájem od člena rodiny xxxx rublů, ale v moskevské oblasti se v současné době jedná o vyšší částky. I tak by žalobkyni zbylo asi xxxx rublů, tedy asi xxxx Kč, což je velice nízká částka. Žalovaná sdělenou částku nijak nekomentovala, nakolik poskytuje žalobkyni soběstačnost či samostatnost, faktickou záležitostí se nezabývala. Žalobkyně a její syn od počátku tvrdili, že důchod postačí na nákup základního jídla a nepokrývá další náklady. Namítá, že po ní nemůže být žádáno prokázání skutečností listinnými důkazy, pokud takové skutečnosti těmito listinami doloženy být nemohou. Podle jejího názoru správní úřad vytváří požadavky, které nejsou stanoveny v zákoně.

[5] V další části žaloby napadá závěr týkající se vyúčtování za lékařská ošetření v ruském jazyce, listiny neměly prokazovat zdravotní stav žalobkyně, ale výši uhrazené částky, která přesahuje starobní důchod. Nesouhlasí s tím, že jí bylo k tíži přiřknuto, že listiny byly v ruském jazyce.

[6] Uvedla dále, že syn několik let hradí nejzásadnější úhrady včetně nájemného za ni, ač se tak děje zde, nebo v Ruské federaci, což plyne z jejich výsledků. K tomu odkázala na rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2019, čj. MV-111399-6/SO-2019, dále na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 30. 4. 2004, a to na její čl. 37 a bod 29 preambule. Uvádí, že podle jejího názoru bylo prokázáno, že je na svém synu a jeho manželce plně výživou a nyní částečně i péčí zcela závislá. Poukazuje dále na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, čj. 4 Azs 230/2016-54, na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. 51 A 51-2016. Znovu uvádí, že bez pomoci syna by žila v zemi původu na hranici chudoby, sociální systém v Ruské federaci není státem garantovaný, neexistuje péče o staré osoby krytá zdravotním pojištěním, žalobkyně nemá žádné úspory a zaplacení pečovatelky je pro ni

nerealizovatelné. Poukazuje na zhoršení svého zdravotního stavu v nedávné době a nesouhlasí s tím, jak se žalovaná vypořádal s propouštěcí zprávou z nemocnice. Domnívá se, že tato událost mění její situaci a jeho závislost na péči jiných. Odkazuje na rozsudek Velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 9. 1. 2007, C-1/05. Uvádí, že pro ni je nutná silná finanční a fyzická podpora k pokrytí nejzákladnějších životních potřeb. Poukázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. června 1987, č. 316/85, body 20 až 22, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 4. 2006, C/05. Uvádí, že nelze po ní požadovat, aby veškeré skutečnosti prokazovala listinami, kdy jimi nedisponuje (uvádí evidenci plateb a hotovostní styk mezi rodinnými příslušníky). Dále namítá, že nelze odhlédnout od zřetelných skutečností, jako je výše důchodu a ceny základních komodit, poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 2. 2020, sp. zn. 61 A 3/2019 (se závěrem, že lze při zjištění skutečností vycházet z výpovědi její a jejího syna).

[7] V posledním žalobním bodě namítá, že se žalovaný nijak nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu; poukazuje na posun v judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, kdy tato povinnost plyne přímo z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, a ze dne 28. února 2014, čj. 5 As 102/2013-31.

[8] Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a ve vyjádření poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní řízení, v řízení žalobkyně předložila letenky, lékařské zprávy v ruském jazyce, které neprokazují, že by se na jejich zaplacení podílel syn, doklad o příjmu, nebyly doloženy výdaje, které žalobkyně musí z důchodu hradit, neprokázala úhradu nájmu 20 000 rublů, nebyly doloženy doklady o úhradě léků, čestné prohlášení samo o sobě není důkazem. Totéž je uvedeno o rezervaci ubytování. Ohledně lékařské zprávy ze dne 8. 1. 2020, že není dokladem prokazující závislost na pomoci druhých osob.

[9] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[10] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že do spisu byly založeny doklady týkající se letenky v roce 2017, výpis z účtu třetí osoby za leden 2018, zpáteční letenky, doklad o zdravotním pojištění, v podání bylo uvedeno, že všechny další částky byly hrazeny v hotovosti, dále čestné prohlášení syna žalobkyně, že její důchod je malý a nedostačující vést normální život. Dále byli vyslechnuti účastníci řízení – žalobkyně a její syn. Žalobkyně uvedla, že před podáním žádosti žila v Moskvě, zčásti v České republice, do důchodu odešla v roce 2011, kdy žila s rodiči v rodinném domě v Omsku, po smrti rodičů byl dům prodán a ni připadla část dědictví ve výši asi xxxxx rublů, poté se přestěhovala k jednomu z bratrů a pronajímala si od něj za xxxx rublů pokoj, zděděné peníze spotřebovala především za zdravotní péči. V Ruské republice pobírá důchod asi ve výši xxxxx rublů, peníze utrácí za životní potřeby. Syn ji začal podporovat přibližně před 4 roky, kdy jí dával v hotovosti peníze, kdy přijela do České republiky, z nichž si platila životní potřeby, jednalo se asi o xxxx Eur, peníze byly předány hotově, nemůže to prokázat. Pokud pobývá v České republice, bydlí u svého syna, dostává od něj peníze asi

xxxxx Kč v hotovosti, z toho nakupuje jídlo a potřeby. O možnost pracovat v České republice neuvažovala, stará se o dvouletého vnuka. Zdravotní stav je normální.

[11] V odůvodnění je dále uvedena výpověď syna žalobkyně, který uvedl, že je ženatý, manželka je ruská státní příslušnice, mají dvouletého syna, bydlí ve společné domácnosti i s matkou, výši příjmů rodiny odhadl na xxxxx Kč. Žalobkyně má finanční problémy, všechny její finance řeší on nebo jeho manželka, výše důchodu je u ní minimální, v Rusku by to stačilo na nejlevnější jídlo a nic dalšího. Měsíčně matce dává asi xxxxx Kč, ze kterých hradí nákupy a další tři měsíce. Matka musí cestovat mezi Českou republikou a Ruskou federací, v Moskvě si vždy u známých pronajme pokoj, on jí na to vždy poskytne tak xxxxx Eur, peníze jí dává v hotovosti.

[12] Spis byl dále doplněn o lékařské zprávy a účtenky za absolvované lékařské zákroky v celkové částce xxxxx rublů, prohlášení paní V., že syn žalobkyni předal peníze v hotovosti na operaci v Rusku, dále rezervaci letenky, ubytování v hotelu.

[13] K argumentaci uvedené v odvolání je v odůvodnění mj. uvedeno, že žalobkyně neprokázala, že by byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované svým synem, resp. že by na ní byla závislá před vstupem na území. Z předložených dokladů nevyplývá, z jakých objektivních příčin by měla být závislá na svém synovi, svůj zdravotní stav charakterizovala jako normální úměrný věku, žádné léky pravidelně neužívá, nebyl doložen doklad, který by charakterizoval nutnou péči. Ze spisu nevyplývají žádné poznatky o tom, že by došlo k nějaké zásadnější změně zdravotního stavu. K doloženým dokladům v rámci správního řízení ze strany žalobkyně je uvedeno, že z předložených letenek není patrné, že je hradil syn nebo snacha, prokazují pouze cesty žalobkyně. Doložené lékařské zprávy a účtenky za lékařské zákroky, které byly doloženy v ruském jazyce, neprokazují, že by se na jejich úhradě podílel syn, navíc byly doloženy jen v ruském jazyce, proto k nim žalovaná nepřihlíží, o nutnosti předložil doklady přeložené do českého jazyka ve smyslu ust. § 16 odst. 2 správního řádu byla žalobkyně poučena ve výzvě ze dne 18. 1. 2019. K finanční závislosti žalovaná uvedla, že ve spise je doložen doklad o příjmu důchodu žalobkyně z roku 2011 ve výši xxxxx rublů, ve vyjádření žalobkyně ze dne 12. 4. 2019 je uvedena částka xxxx rublů. Ministerstvu nebylo doloženo, jaké výdaje musí žalobkyně uhradit, resp. neprokázala, že jí důchod nestačí na pokrytí základních životních potřeb, ve výpovědi uvedla, že z této částky platí pronájem pokoje v Rusku, jídlo, zdravotnictví, svůj důchod utrácí za svůj život, např. dárky k narozeninám, něco na sebe, za drobnosti, velké věci platí syn. Žalobkyně své tvrzení, že platí za pronájem pokoje v Rusku xxxxx rublů, ničím dále nedoložila. Syn žalobkyně uvedl, že za ubytování v Moskvě doklad nemají, protože známí fungují jako fyzické osoby. Dále nebyly doloženy doklady o úhradě léků, které by žalobkyně nebyla schopna uhradit, doklad o zdravotním pojištění, který zaplatila snacha, prokazuje pouze tu skutečnost, že bylo uhrazeno zdravotní pojištění. Čestná prohlášení pana N. a V. s ohledem na ust. § 53 odst. 5 správního řádu nejsou samy o sobě důkazem o skutečnostech v nich uvedených, doklad o rezervaci v hotelu Salvator není dokladem, že by životní náklady žalobkyně platil její syn.

[14] K námitce rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2019, čj. MV-111399-6/SO-2019 je uvedeno, že situaci nelze srovnávat, neboť se týkala předložení lékařských zpráv, kdy zdravotní pomoc účastnice řízení vyžadovala pomoc nejbližších. Dále je hodnocena

propouštěcí lékařská zpráva ze dne 8. 1. 2020, která byla vyhodnocena, že z ní nevyplývá závislost na pomoci jiných osob při uspokojování základních životních potřeb, odkázáno je na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 3 A 39/2017. K nutnosti doložení listinných důkazů je odkázáno na str. 4 výzvy ze dne 18. 1. 2019, kde je připuštěna možnost jiných důkazních prostředků, po provedení výsledku žalobkyně a jejího syna pak ministerstvo ve výzvě ze dne 24. 7. 2019 uvedlo výčet listinných důkazů, kterými lze prokázat závislost na výživě nebo jiné nutné péči. V odůvodnění je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 120/2011-80. K žalobkyní odkazované rozsudky (které opakuje v žalobě) je uvedeno, že právní názory v nich uvedené na tuto věc nelze použít, neboť skutečnost, že výše jejího starobního důchodu nepostačí na pokrytí jejich životních nákladů v zemi původu, nebylo prokázáno, stejně jako to, že od syna přijímala finanční prostředky. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života není nutné automaticky, je odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, napadeným rozhodnutím bude určitým způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života, tento zásah však nelze označit za nepřiměřený, neboť pokud nejsou shledána zákonná kritéria pro nevyhovění žádosti, nemohou jí státní orgány vyhovět. Rozhodnutím pak nemusí automaticky dojít k rozdělení rodiny, proto nebylo shledáno porušení článku 8 Úmluvy, navíc se nejedná o žádný dlouhodobý zákaz pobytu na území, kdy žalobkyně může požádat o jiný druh pobytového oprávnění.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu: *„Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho ... potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“*

[17] K obsahu žaloby je nutné uvést, že ta podle názoru soudu poněkud směřuje různé druhy tvrzené nezákonnosti rozhodnutí, a to hlavně ve smyslu důkazní povinnosti, skutkových zjištění a hodnocení provedeného dokazování. Obecněji k povaze důkazní povinnosti v tomto typu správního řízení soud uvádí, že povinnost řádně zjistit skutkový stav je pochopitelně na správním úřadu, nicméně cizinec musí dostatečně věrohodným způsobem prokazovat ty skutečnosti, které nemohou být zjevné a které tak správní úřad nemůže zjistit jinak, než na základě procesní aktivity účastníka řízení. V tomto správním řízení tak žalobkyně byla povinna prokázat, že je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči, případně že tomu tak bylo bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem. Tuto zákonnou podmínku musí prokázat věrohodně žalobkyně, a nemohou tak pro posouzení této podmínky podstatné skutečnosti (např. výše příjmu žalobkyně a její výdaje) zůstat na zjištění správního úřadu, neboť ten tyto skutečnosti nemá jak zjistit. Podle názoru soudu v daném případě, ač byla

žalobkyně výslovně upozorněna, že může navrhnout další důkazní prostředky, tyto podstatné skutečnosti zůstaly v rovině tvrzení.

[18] V první části žalobních bodů žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného o neprokázání finanční závislosti. Žalobkyně se velmi obecně omezuje na to, že listiny byly předloženy, již však konkrétně neuvádí, co která z listin měla prokázat. Tato část žalobního bodu je tak natolik obecná, že k ní soud nemůže přijmout konkrétnější stanovisko a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které konkrétně hodnotí, co bylo ze strany žalobkyně v řízení prokázáno. Námitka, že žalobkyně dalšími listinami nedisponuje, však nemůže jít k tíži žalovaného, neboť se jedná o listiny, které nejsou veřejné a jejichž obsah nemůže být znám (např. potvrzení o výši placeného nájmu); a pokud z nich činí skutkové závěry, musí je v řízení předkládat žalobkyně. Pokud žalobkyně uvádí, že zákon nepředepisuje nikde listinnou povahu takových důkazních prostředků, pak to je pravda, to však nikdo po žalobkyni nepožadoval. V této věci žalovaný vyzval a poučil žalobkyni, že může využít všech důkazních prostředků, z vydaných výzev nikde neplyne, že by se muselo jednat pouze o listiny. Žalobkyně však žádné jiné, další, důkazní prostředky neoznačila a byla to ona, kdo tvrdila, že veškeré dokazování má již za úplné. Za takové situace je to správný úřad, který musí toto její procesní stanovisko posoudit, což se v daném případě stalo.

[19] Ohledně další části tohoto žalobního bodu, kde žalobkyně napadá hodnocení výpovědi žalobkyně a svědecké výpovědi jejího syna, pak nic takového soud z těchto výpovědí a jejich následného hodnocení nespaturuje. Konkrétněji, pokud žalobkyně tvrdí, že neví, jak má prokázat aktuální cenu komodit v Rusku, pak podle názoru soudu takovou podrobnost po ní nikdo nevyžadoval – žalovaný požadoval prokázat její příjmy a výdaje, aby se tak dala posoudit její možná závislost na výživě. Takové zjištění se neredukuje pouze na prokázání ceny průměrných komodit, ale na to, kolik skutečně žalobkyně ze svého příjmu hradí na své potřeby. Žalobkyně znovu uvádí velice obecně, že tyto skutečnosti je možné prokázat i jinými, než listinnými důkazy, to však pomíjí konkrétní skutečnosti v tomto správním řízení, kdy ani jinými než listinnými důkazy žalobkyně tyto poměry neprokázala, ač k tomu byla v řízení vyzvána.

[20] Pokud žalobkyně poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 61 A 3/2019, pak jeho závěr není v tomto správním řízení s napadeným rozhodnutím v rozporu – žalobkyně nebyla nikde limitována v tom, aby své poměry a svou závislost prokázala, přičemž nikde odůvodnění nevychází z toho, že by se tak muselo stát pouze listinou. Rovněž právní názor z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 51 A 51/2016 na zde posuzovanou situaci v řízení nelze použít, kdy právě na prokázání poměrů směřovaly výzvy ministerstva v řízení. Žalobkyně v této části žalobního bodu vytrhává jednotlivosti z odůvodnění rozhodnutí a poměřuje je se svými tvrzeními (neprokázanými – např. výši nájmu v Moskvě a výši jejího důchodu), což však není podstatou věci. Právě podstatné okolnosti jejich poměrů v řízení nijak spolehlivě prokázány nebyly, jednalo se o tvrzení, které lze prokázat zcela běžnými důkazními prostředky (např. pravidelným příjmem důchodu, pokud žalobkyně nedisponuje jeho výměrem). Ani takový konkrétnější důkazní prostředek žalobkyně v řízení neuplatnila, proto musí počítat s tím, že její tvrzení v tomto směru muselo být posouzeno jako neprokázané. Výpočty, které žalobkyně v žalobě provádí, pak jsou pouze

obecné a nezohledňují základní závěr, že právě hodnoty, které do těchto výpočtů žalobkyně vkládá, spolehlivě neprokázala, ač tak učinit mohla (výše důchodu, výše nájmu). Celý tento žalobní bod, jak již bylo uvedeno, vychází z tvrzení žalobkyně a svědecké výpovědi jejího syna, které však nebyly podpořeny žádným dalším důkazem, ač takové důkazy běžně jsou k dispozici.

[21] V další části žalobkyně žalobní bod poněkud dále posouvá do roviny prokázání závislosti na osobní péči a tvrdí, že to je možné prokázat i jinými důkazními prostředky. Takový závěr však z rozhodnutí nijak neplyne – žalovaný nevycházel z toho, že žalobkyně nepředložila listinné důkazy týkající se její závislosti na osobní péči, ale že nijak tuto závislost neprokázala.

[22] Další žalobní bod se obsahově posunuje k hodnocení vyúčtování péče za lékařské ošetření v ruském jazyce, kdy žalobkyně napadá skutečnost, že správní úřady z něj nevycházely, neboť nebyl předložen překlad listiny do českého jazyka. Tuto povinnost však žalobkyni ukládá přímo zákon v ust. § 16 odst. 2 správního řádu, a pokud žalobkyně z této listiny v jejím hodnocení vychází, bylo její povinností předložit je v překladu. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že tato listina měla prokazovat pouze částku zaplacenou za zdravotní péči, pak je takové tvrzení vnitřně rozporné, neboť žalobkyně se domáhá zjevně posouzení celého obsahu listiny, nikoliv pouze částky (tedy za co byla částka zaplacená, jak to souvisí s poměry žalobkyně). Takový závěr je nutné učinit z celého obsahu listiny, nikoliv pouze z číselného údaje.

[23] V další části žaloby žalobkyně uvádí, že syn několik let hradí nejzákladnější částky včetně úhrady nájemného. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí to, co již shora uvedl k předchozí části žaloby, že se jedná o tvrzení žalobkyně, které nebylo v řízení spolehlivě prokázáno jinak. Pokud žalobkyně poukazuje na rozhodnutí žalované v jiné věci, pak žalovaná v odůvodnění jasně uvedla, že tato jiná věc se týkala zcela jiného skutkového stavu a byla závislá na zjištění zdravotního stavu účastnice řízení a z toho vyplývající nutnosti pomoci. Nic takového žalobkyně v tomto řízení netvrdí, proto nelze obecnější závěr z tohoto rozhodnutí aplikovat na tak rozdílný skutkový stav, který tu je v případě žalobkyně. Pokud žalobkyně poukazuje na svůj zdravotní stav, pak ten byl v odůvodnění rovněž hodnocen v souladu s tím, co žalobkyně v řízení předkládala i z toho, co sama uváděla v řízení.

[24] Pokud žalobkyně v podané žalobě poukazuje na směrnici Evropského parlamentu a rady, včetně usnesení Nejvyššího správního soudu k výkladu čl. 3 odst. 2 a čl. 37 této směrnice, pak soud uvádí, že nic z toho, čeho se žalobkyně z těchto pramenů dovolává, neprokázala, jak již bylo shora uvedeno. Totéž je možné uvést i při odkazu na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 51 A 51/2016, kdy žalobkyně jako prokázané bere skutečnosti, které tvrdila, nikoliv prokázala; totéž je možné uvést při odkazu na judikaturu Soudního dvora EU. V tomto směru žalobkyně opět uvádí, že není možné po ní požadovat prokázat všechny skutečnosti listinnými důkazy, když jimi rodinný příslušníci nedisponují. To však po žalobkyni nikdo nepožadoval, žalobkyně měla prokázat skutečnosti jiné, které se přímo vztahů a finančních plnění mezi rodinnými příslušníky netýkají, a které již soud posuzoval shora, proto na toto posouzení odkazuje.

[25] K namítanému rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. října 2019, čj. 14 A 52/2018-49, na nějž žalobkyně poukázala při ústním jednání, soud uvádí, že podle jeho názoru skutkové okolnosti brání použití závěrů z tohoto rozsudku na tuto projednávanou věc, neboť podle názoru soudu žalobkyně neprokázala naplnění příslušných zákonných podmínek, jak je uvedeno shora.

[26] K hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soud uvádí, že toto hodnocení bylo i s ohledem na článek 8 Úmluvy v odůvodnění provedeno, a to na straně 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy byly hodnoceny konkrétní okolnosti vztahující se k žalobkyni a jí podané žádosti a skutečnosti, které ve správním řízení uváděla. V tomto ohledu soud žádnou nepřezkoumatelnost neshledává, přičemž takový postup je v souladu s požadavky současné judikatury (viz např. rozsudek ze dne 19. 10. 2021, čj. 10 Azs 200/2021 – 67). Žalobní bod pak je v tomto směru velmi obecný a konkrétně žalobkyně nic z takového hodnocení nenapadá, ale omezuje se na konstatování, že absentují při posouzení této skutečnosti rodinní příslušníci žalobkyně. Soudu není příliš jasné, proč by měl být hodnocen dopad rozhodnutí do sféry jiných osob, které nejsou účastníky řízení. V ostatním žalobkyně uvádí pouze obecný nesouhlas s posouzením, k němuž se soud nemůže konkrétněji vyjádřit jinak, než tak, že odkazuje na konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[29] Pro úplnost soud uvádí, že tímto rozsudkem pozbylo právních účinků usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. prosince 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu